

meerdere ver-
door geheel
k tot een goed
Dienaren des
dewerken.
na geleid tot

ing door een
en we niet,
a eigen boe-
kerken zich

weede kerk-
a dit juist is
rband losser

t een belang
i, maar niet
taat, dat over-
minder nog,
n de kwade
bben, maar
i het hoofd
en.

et ook onze
verplichting
ot een vaste
dat waar die
ijn, het gera-
geldelijken
e locale ver-
de Dienaar
hen hem en

tond op het
ring. Gelijk
adigen thans
ten der kans-
te te rekenen,
ij, om onder
te uitkeering

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

as de vraag,
het veiligst
gen op dit
veel moge-
gen, of niet
of een getal
genoeg is
ng te laten
g veiliger is,
loopen, niet
en der vele
kenning over
uitbreidt.

maal uitsluitend het rechtstreeksche lijden
en sterven van den Heiland, de verbreking
van zijn lichaam en de vergieting van zijn
bloed, hart en hoofd moeten vervullen, de
prediker, om niet eentonig te worden, af-
doelt naar allerlei andere onderwerpen, die
op zich zelf wel uitnemend zijn, maar toch
ziel en zinnen van de hoofdzak afbreken.
Alzoo verloopt het gedanken van Jezus' dood,
in het denken aan allerlei geestelijk ver-
maan, en niet zelden gebeurt het, dat de
ziel, die bij het Kruis in gedachten ver-
keert, door wat de Dienaar leest of spreekt,
van dat Kruis wordt afgetrokken.

De bezwaren zijn dus niet gering, en hoe
grootter de gemeente is, en hoe meer Avond-
maalgangers er opkomen, hoe sterker die
bezwaren toemen.

In een kleine dorpskerk, waar twee of
drie tafels worden gehouden, loopt alles vrij
wel, maar als het *even* en meer tafels wor-
den, nemen die opgenoemde bezwaren een
zeer ernstig karakter aan.

Meer dan één verlaat dan ook, nog on-
derwijl het Avondmaal gaande is, het kerk-
gebouw, niet uit onverschilligheid, maar om-
dat het lang zitten op zijn soms afgelegen
plaats, gevaar loopt hem de heilige stemming
te doen verliezen, waarin het aanzitten aan
de tafel des Nieuwen Verbonds hem ge-
bracht had, en die hij niet aanstonds wenscht
te verliezen.

En toch gelooven we, dat in beginsel, onze
wijze van het heilig Avondmaal te vieren,
nog altoos boven de andere methoden te
verkiezen is.

Het ronddragen van brood en wijn gaat
bij volle beurt niet, en het één voor één
opgaan naar een kleine tafel, waar men
dan neerkielt, voert te zeer het denkbeeld
van een altaar, daardoor zeker clericalisme,
en maakt nog haastiger; want natuurlijk dan
kan wie toetrad slechts een enkele minuut
daar geknielt blijven. Bleef hij langer, zeg
b.v. drie minuten, dan zou dit, zoo er zes
tegelijk toetraden, bij een opkomst van
1200 personen nog altoos 200 x 3 minuten,
d.i. tien uur vorderen.

Het levend beeld van wat het bij de in-
stelling van het heilig Avondmaal was,
wordt op onze wijze nog het best weerge-
geven. Zooals Jezus met zijn jongeren
aanzat, zoo zitten wij aan, daargelaten nu
de vraag, of Leonardo da Vinci's voorstel-
ling geheel overeenstemt met de wijze
waarop men in Jeruzalem aanzat.

Ook heeft het aan eenzelfde tafel aan-
zitten van rijk en arm, van aanzienlijk en
gering altoos een bekoring, die we niet
gaarne missen zouden.

Terwijl eindelijk het feit, dat bij deze
wijze van doen, de geloovigen onderling
elkander den schotel met het brood en den
beker met den wijn overreiken, het best
overeenkomt met het algemeene priester-
schap der geloovigen.

De vraag, of het goed is, dat in groote
kerken nagenoeg alle controle ontbreekt
over den toetredende, laten we daarbij
voorshands onaangeroerd. Wie gaat aanzitten
mag zich daarop in geen geval verheffen.
En ieder heeft als hij toetreedt, voor zich
zelf met Paulus te belijden: *de grootste
der zondaren om te kunnen juichen: mij is
genade geschied.*

De tafel en het aanzitten aan de tafel
zal men dus het best laten blijven.

Zelfs vreemdelingen die zulk een Avond-
maalsbediening in onze kerken bijwoonden,
getuigden vaak, dat de indruk ervan schoon
en verheffend is. Zelfs de kinderen komen
gaarne in onze kerken om het te zien, en
ook dit kinderlijk instinct heeft zijn be-
teekenis.

Ook helpt het niet, of ge de tafels al
veel langer maakt, want reeds aan een
tafel van 50 a 60 personen, is het bijna
ondoelmatig zoo te spreken, dat het tegelijk
naar links en rechts verstaan wordt. Spreekt
de Dienaar recht voor zich uit, dan ver-
staat men hem meestal noch aan het link-
er noch aan het rechteruiteinde van de
tafel, en wendt hij zich om en om, dan
hoort men beide malen halve volzinnen.

Wat alleen te doen ware, is dat men de tafel
niet in de langte, maar iets hooger plaatste,
zoodat heel de vergaderde gemeente voort-
durend zonder opstaan, en zonder verwar-
ring, zien kon, wat er voorviel.

En dit nu ware te verkrijgen volgens het
grondbeginsel dat we aangaven.

Sluit men de Opzieners die de vergade-
ring leiden, niet langer door een *hek* van
de gemeente af, maar doet men, gelijk in
elke groote vergadering, het bestuur plaats
nemen op een verheven platform, dat be-
tamelijk breed en diep zich dwars voor de
vergaderde menigte uitbreidt, dan moet
hier de noodige plaats zijn te vinden, en
voor de zitplaatsen der Opzieners, en voor
de Doopvont, en voor de Avondmaalstafel,
en voor een plaats van waar de Dienaar
spreken zal.

Dit volgt gelijk we zagen uit het grond-
beginsel van zulke samenkomsten als een
„vergadering der geloovigen“. Elke verga-
dering heeft een bestuur dat in de verga-
dering voorziet. Dat bestuur wordt hier
gevormd door de Opzieners. En zulk een
bestuur moet in zulk een vergadering zoo
geplaatst zijn, dat het haar geheel overzie,
en dat het geheel kan gezien worden, ja,
zoo dat al zijn handelingen van dit centrum
uitgaan, en voor het oog van geheel de
vergadering plaats grijpen.

Meermalen hielden we buiten de kerk
vergaderingen van dien aard, waar het
niettemaal alzoo toegeeft.

Men heeft dan de leden der vergadering
dwars voor zich zitten, en het bestuur dat
de leiding der vergadering heeft, zit op
een platform, dat drie of vier treden hoog
is, en desnoeds nog iets hooger kan zijn.
In Engeland houdt men zulke vergaderin-
gen wel met 10.000 personen, en dan is
het een platform, breed en flink diep, soms
treden treden hoog, zoodat ieder allen zien
kan wat er gebeurt.

Dat maakt dan vanzelf, dat de hoogte

prekestoel wegvalt, omdat het platform
reeds eenige treden hoog is, en men alzoo
volstaan kan, met op het platform een
kleine verhooging van zeg drie treden aan
te brengen.

Maakt men nu dit platform van achteren
rond, zoodat het van beide zijden is inge-
sloten, dan vinden de niet dienstdoende
Opzieners hun gewone plaats in dezen ronden
cirkel, en kunnen de dienstdoende Opzieners,
(met den Dienaar in cluis) vooraan plaats
nemen. En in de ruimte die alzoo in deze
halve maan overblijft, zou dan uitnemend
gelegenheid zijn, om er de Doopvont en
de Avondmaalstafel te plaatsen, en te laten
staan.

De tafel ware dan zoo te maken, dat ze
gemeenschappelijk ineengeschoven was, om plaats
te winnen, en alleen bij den Dienst van
het Avondmaal naar rechts en links in hal-
ven cirkel werd uitgetrokken, gedeelt, en
omzet met stoelen of banken, terwijl bij
elken Dienst het Avondmaalsgereedschap,
desverlangd, middenop de tafel kon worden
geplaatst, als symbolische herinnering, om na
den Dienst weer te worden weggenomen.

En reikte men dan bij den Dienst van
het Avondmaal, aan wie binnenkwam, een
volgkaart uit, met een volgreiter van de
tafel gemerkt, en desnoeds met een vol-
nummer tot vijftig toe, dan wist een ieder,
wanneer hij aan de beurt kwam, dan kon
elke familie, vader, moeder en kinderen, bij
elkaar blijven, en zou al dat opstaan, loo-
pen, wachten, dringen en haasten vanzelf
uit zijn.

De Dienaar wist dan vooruit, hoeveel
tafels er zijn zouden, en kon zich daarop
inrichten. Door een cijfer op het Psalm-
bord kon dit bekend gemaakt, zoodat elk
lid der gemeente vooraf wist, hoeveel tafels
er zijn zullen.

Dit zou rust en orde geven.

Niemand zou behoeven op te staan, om
iets te zien. Alles zou op het platform
voor het oog van de geheele vergaderde
menigte plaats grijpen. Men zou geen
plaatsen behoeven op te breken. Geen tafels
behoeven in te dragen. Door iets achter-
waarts te treden als hij lezen of spreken
ging, zou de Dienaar aan de beide einden
van de tafel verstaan worden. En daar
hij zou spreken van een hoogte, zou zijn
stem zonder veel moeite tot heel de verga-
dering doordringen.

En zoo zou tevens bereikt zijn, wat we
in deze bespreking beoogden, dat namelijk
het kerkgebouw steeds duidelijk den indruk
zou maken, van een geoorzaakt te zijn,
maar een *vergaderzaal*, en wel van een
vergaderzaal, niet enkel voor de bedie-
ning des Woords, maar ook voor de bedie-
ning der Sacramenten.

Ons uitgangspunt daarbij is principieel
Gereformeerd.

Onze godsdienstoefening is een vergade-
ring der geloovigen onder de leiding van
hun Opzieners, en een *vergadering*, wat het
nu *niet* is, moet het weer worden.

En dat kan het alleen worden, zoo bij
het bouwen der zaal niet meer gevraagd
wordt, hoe berg ik een 1000 menschen en
zet er een prekestoel in, maar heel anders,
hoe richt ik de zaal in, zoodat er *verga-
dering* in kan gehouden worden, en wel een
vergadering voor den Dienst des Woords
en der Sacramenten?

En al is het nu, dat men dit ideaal niet
op elk dorp en ook niet in elke stad be-
reiken zal, toch moet het grond-type vast-
staan, om te weten, hoe men ook bij on-
gunstiger omstandigheden bouwen moet.

Goede voortgang.

In den kerkeraad van Amsterdam is het
voorstel gedaan, om nu reeds tot de afva-
rdiging van een Dienaar des Woords naar
Java, en wel meer bepaaldelijk naar Djocja,
over te gaan.

De kerkeraad heeft daarop een Commissie
benoemd, om hem ten deze van advies te
dienen, en deze Commissie heeft thans het
volgende Concept-besluit ingediend.

De Commissie, door u benoemd met het
mandaat, om te onderzoeken of en hoe de kerk
van Amsterdam op het terrein der missie kan
optreden, om aan de zending een werkzaam
deel te nemen, heeft de eer u mede te deelen,
dat haar bij onderzoek is gebleken, dat het ook
financieel mogelijk is voor de kerk van A. aan
de missie naar onze Oost-Ind. koloniën mee te
doen, en zelfs een missionneerende predikant
dwaars te zenden. Weshalve zij voorstelt om
het volgende te besluiten:

De Kerkeraad besluit:
1. De uitzending van een Dienaar des
Woords naar het rijk van Djocjarta op Java,
onder bildend opzien tot den Koning der
Kerken en onder inwachting van Gods zegen
te ondernemen.

2. Hij noodige daartoe de Dienaren uit,
in hunne eerstvolgende predikanten de roeping der
gemeente tot zending in onze Koloniën uit den
Woord Gods op het hart te binden.

3. Hij roepe daarna de gemeente op, om
hare medewerking tot deze zaak te verkrijgen,
haar tevens mededeelende, waarom de Kerke-
raad de aanwijzing van dezen missionneeren
Dienaar, evenals zijne roeping en instructie,
zelf moet uitrichten.

4. Hij doe aan de onderscheiden Classen
mededeeling van zijn voornemen, en verzoeken
haar hem te willen melden, of in de Classe
ook een Dienaar gevonden wordt, van wien de
Classe oordeelt, dat hij voor dezen dienst in
aanmerking kan komen, en van wien de Classe
vertrouwt, dat hij zulk een roeping zou aan-
nemen. Als voorwaarde wordt daarbij gesteld,
dat hij niet boven de 35 jaar zij, gasf van lijf
en leden, gezond van geest, met gave voor-
talen, en met een warm hart voor de zending.

5. Nadat van de Classen opgaven zijn in-
gekomen, doe de Kerkeraad een voorlopige
keuze, trede men den aldus uitgekorene in on-
derhandeling, en ga ten slotte tot beroeping
over, om den beroepene daarna aan de ge-
meente voor te stellen, en de goedkeuring der
Classe Amsterdam op zijne beroeping te ont-
vangen.

6. Daarna stelde hij zich in gemeenschap
met de Kerkelijke Deputaten voor de Concept-
regeling voor den dienst der Zending, om de

gemeenschappelijke belangen der Kerken met
deze te regelen.

7. Is deze regeling tot stand gekomen, dan
wende de Kerkeraad zich tot den Kerkeraad
van Utrecht (als aangewezen voor de Zending
op Midden-Java ten Zuiden,) om deze zaak tot
een goed einde te brengen.

8. Heeft de beroepene zich bereid verklaard
den Kerkeraad in deze zaak te dienen, dan
wordt hij als Dienaar voor Djocja hier ter steele
geïnstalleerd, en doet gedurende drie maanden
alhier gewonen dienst, ook zitting hebbende in
den Kerkeraad, maar buiten last van huisbe-
zoek of anderen kerkelijken arbeid; om voort-
in die drie maanden zich in de studie van het
Mohamedanisme, van de koloniale Sociologie
en van het Javaansch te oefenen.

9. Daarop worde hij uitgezonden, met last
om zich gedurende een geheel jaar op Java in de
voorzetting deser studie te oefenen, en inmid-
dels nu en dan de kerken van Batavia en Soe-
rabaja te bedienen, met goedkeuring van de
Deputaten van deze Kerken en van hare ker-
keraden.

10. Zijn vaste inkomen, en pensioen, de
kosten van overtocht voor hem en zijn gezin,
en de eventuele kosten van repatriëering, wor-
den met hem gestipuleerd.

11. Hij moet zich verbinden, om uitslui-
tend in den missionnairdienst werkzaam te
zijn, en daarbij te volgen de instructie hem nu
mede te geven, en wat voort door de Gene-
rale Synode en door den Kerkeraad zal be-
paald worden.

12. Hij blijft evenals de overige Dienaren
onder de jurisdictie van den Kerkeraad van
de Classe Amsterdam.

13. De Classe Amsterdam zal door den
Kerkeraad worden aangezocht, financieel deze
missie te steunen.

14. De Kerkeraad zal tevens Dr. Scheuter
benoemen tot gedeputeerde van den Kerkeraad,
om met hem als onderling te handelen en hem
bij te staan.

15. De Kerkeraad benoeme een Commissie
van twee predikanten, twee onderlingen
en twee diakenen, voor de financiële aangele-
gheden van deze zaak, terwijl die beide predi-
kanten en onderlingen tevens gecommiteerd
worden voor de correspondentie met den pre-
dikant in Indië en het doen van mededeelingen
aan de gemeente.

Ook hier dus goede voortgang.

Gaat nu eerlang een Dienaar des Woords,
gelijk hierop goeden uitzicht bestaat, naar
Batavia, slaagt Rotterdam er in voor Mid-
den-Java ten N. gereed te komen, en mag
Amsterdam een Dienaar naar Djocja uit-
zenden, dan ontstaat nu reeds goede hoop,
dat onze missie een nieuw tijdperk van bloei
tegengaat.

Immers, als wat we hier vermelden, ver-
kregen zal zijn, en bij het hospitaal te Djocja
komt straks een tweede hospitaal, dan zijn
we er zeker nog niet, maar dan is er toch
een *schoon begin*.

Leerplicht.

Gelijk het in een spotticht hoort, wat
overdreven, maar in zijn kern waar, in den
vorm niet onoverdenkelijk, en in zijn vol-
houden van de groep niet zonder talent,
is onderstaand hekelstuk uit de *Vrije School*.

Nederland onder de plak.

Eindelijk zal ik mijn zin toch krijgen,
Bengels, rekels, gulgenaten,
Heb ik dikwijls moeten zwijgen,
Ik Ben je nu voor goed de baas!
Wat heb ik niet reeds een woorden moeten verspillen,
Hoe voelde ik mijn hart van verantwoordelijkheid trillen,
Als ik zag, dat je, ver van de bron mijner wijsheid,
Aardappelen ging potten of schatensnijden in ijsdij,
Op 't kindje bleef passen,
Als moeder moest wasschen;
Thuis dorst te blijven,
Om gansen te drijven,
Om schapen of koeien,
Of varkens te hoelen.

Om voor plezier te gaan rijden of varen,
Of je tante te feliciteren bij haar verjaardag;
Maar dank zij onze knapen Minister van onderwijs-
zaken

Dat is voor goed nu gedaan, schoolvergeten enaken.

Vroeger kon ik me woedend maken
Als jullie, draken,
Dorst te stienen, te strikken, te spijbelen,
Een sluiptje te maken.

Achter de hooge te loopen, of hoe je in affrens dialect
Met dieventalwoorden je meesters begett;
In dat geval evenwel kon ik mijn woede nog koelen
En in verbond met je vader je mijn tuchtroos doen
voelen.

Maar hoe kon het mij kwellen
mijn slaap mij ontroeven

Mijn vreugde vergallen, mijn werklast verdooven

Als zoo'n vader, zoo'n moeder,
voor 't hoogere blind,

Dorst te zeggen: „Blijf thuis jij
en pas op het kind“.

En of ik dan zei: „Maar dat kind moet nog leren,
Moet nog wijsheid vergaren, zijn kennis vermeerren.
De ontwikkeling is immers een eisch van den tijd“;
Jawel hoor, 't was alles aan dooven geleid
En ze noemden het allemaal schoolmeesterswind
En ze zeiden: „We zijn toch nog bas van ons kind“!
En dan maakte ik mijn schoolmeestersplegma klink!
En dan dacht ik te bevesten van woede en van spij
En van nijdigheid.

Over zoveel nalatigheid
Van menschen, die, om toch maar te kunnen eten
Al de vakken van artikel twee vergieten.
Als mijn drift wat bekoelde, dan sloeg ik den blik
Naar het Oosten, het land mijner dromen,
Heerlijk Mofrica, Mofrica — och, mocht ook ik
Mocht mijn land tot uw heerlijkheid komen!

Dan awasde ik mijn scepter wel tienmaal zo blij,
Onbeperkt ware dan mijne schoolheerschappij,
Heerlijk land!

Land, waar de plak en de sabel regeeren,
'k Voel mij in geestdrift ontgloeien, mijn oog
Traant bij het staren op al uw grootheid,
Als ik bedenke hoe verschrikkelijk hoog
Gij zijt verheven over boven ons landje,
Voor men ondanks mijn nadrukkelijk betoog
Vrijheid roept, vrijheid, verderflijke leuze,
Die reeds zoo menigmen stervling bedroog.

En thans! heerlijk verschiept,
Wat de stoutste verbeelding niet droomde
Wat mijn mond uit te spreken nog achrome
't Is geschied, 't is geschied!

Dat iedere plakmach van de Eems tot aan de
Scheide

Met vrome dankbaarheid den naam van hem
vermeide,

Die in zijn wetsworp de idee heeft neergelaid,
Die hem onsterfelijk maakt, den Groten seiner Zelf
Hiet er genug gehan, geroerd, voor alle tijden;
De vrome mens zal zich in het licht verblijden.
Dat zijn genie voortvulde op het pad onthoog,
Dat door de menscheit wordt bestreid;

Maar ons oog
Ziet nog slechts d'eerstelling van een lange reeks van
wetten

Die dit losbandig volk volkomen moet beletten,

Te gaan uit 't spoor, dat onze wijsheid voor schrijft
En zoo den heiligen wil der plakmacharen doordrijft.
Masregels zal men 't volk (o arme moedertaal,
Gij hebt geen enkel woord, dat bij dit verbum haal
in kracht en diepen zin) tot dat men allerwegen
Het licht der wetenschap en der beschaving zegen;
Aanschouw, erkent, geniet, tot dat met algeva
Vertrouwlijc de opperman tot aan de waschtoets sta
Een vrouw, die Shakespeare kent en Franssch en
Duitsch en Engelsch

Kan converseeren met haar man en met haar bengels,
Die naar de reeglen van de kookschool knollen kookt,
Dan zal geen speelfout meer de epistelen ontzien,
Dan zal de fontein der menschen tong bestieren.
O grootsche toekomtdroom! och ware 't mij gegeven
U werkelijkheid te zien al 't einde van mijn leven!
't Waar al te schoon, — de pen ontglipt mijn ving' ren
En tusschen vrees en hoop blijf ik slingeren

VAN DER PLAK.

Voor al doet het ons genoegen, dat een
blad voor onderwijzers dit stuk opnam.

Op zichzelf toch is het te verstaan, dat
menig schoolhoofd met graag een sterk
wapen tegen schoolslordigheid in handen had.

Te nobeler is de zelfverloochening waar-
van de gedachte, die hier op den voor-
grond dringt, getuigt.

Recensie.

De uitgever Jongbloed, te Leeuwarden,
zond een bundel *Gedichten* van Ds. J.
Dekker, te Kollum, in het licht, en hoewel
letterkunde buiten het bestek van ons blad
valt, lazzen we toch op blz. 148 van dezen
bundel een zoo uitnemend Calvinistische
ontboezeming, dat we ons het genoegen
niet kunnen ontfangen deze schoon-gezon-
gen regelen als proeve aan onze lezers voor
te leggen.

Ze bezingen den dorst naar vrijheid die
in 's menschen borst leeft.

Daar is in 's menschen borst een onweerstaanbare
drang,

Geheimvol dwingend zonder dwang,
Den bodem van zijn hart gelijk een bron ontwellend,
Door 's levens aanrijzel zelf gevoed,
Door elken wederstand gelijk een bergstrom zwel-
lend,

Die dammen op zijn weg ontmoet:
Niet ongelijk de zucht, waarmee 't geveugeld hier
de winden,

Het schubbig heit der stroomten zoekt,
Dat van geen rusten weet vóór d'uitweg zich laat
vinden

Uit elke boel en klem, door 't jagend hart gevloekt.
Het is de vrijheidsdorst! Hind' d'adelaar de vlerken,
Waarmee hij hencenslicht naar 't blauwende lucht-
gewest,

't Is niet de pijn van 't koord, maar 't nooit geduld
beperken,

Wat hem in woede en angst den boezem samen-
preest.

De vrijheidszucht! Haar krenking drukt het harte
Meer dan de klem der boei, de last der slavernij;
Leg om de keten goud, ze blijft, de boezemsmaarte,
In 't purper, op het dons blijft u haar foltering bij!
De vrijheidszucht, zij 't, wat binnen kerkerwanden
Benauwt, beklemmt, naar d'adem lingen doet,
En wat bij 't springen van de banden

Van 't lichaam, van den geest, het hart ontsteekt
in gloed!

Dat is heerlijke taal, vooral waar in den
verderen zang zoo scherp de *valsche* vrijheid
wordt afgewezen, en de *echte* vrijheid inge-
roepen.

Voor Kootwijks Scholen.

Ingekomen bij Ds. HOUTZAGERS: Van G.
Kamphuis te Zwolle 4; van den heer J. J.
K. te Leiderdorp 7 f 10.

Vriendelijk verzoeken wij den vrienden, eens
te willen denken aan onze scholen, die groote
behoefte hebben aan financieel steun.

Uit de Pers.

Kostelijk is de herinnering van Da. Tazelaar
in de *Daanin* aan de manier waarop onze
vaderen met den *Staten-Bijbel* omgingen.

Hij zegt er van:

Onze vaderen hebben dien Bijbel elken dag ge-
bruikt. Des morgens bij het ontbijt, na het noem-
maal en aan den avondsliep sloeg de huisvader
het heilige Boek open, en las zijn gezin cerbiedig-
lijk een gedeelte